

USNESENÍ

(anonymizovaný opis)

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl v neveřejném zasedání konaném dne 15. 6. 2022 ve věci odsouzeného [údaje o účastníkovi], o stížnosti státního zástupce proti usnesení Okresního soudu v Liberci ze dne 28. 4. 2022, č. j. 6 PP 111/2021-96,

takto:

Podle § 148 odst. 1 písm. c) tr. řádu se stížnost zamítá.

Odůvodnění:

1. Napadeným usnesením rozhodl okresní soud tak, že se podle § 88 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku odsouzený [celé jméno odsouzeného] podmíněně propouští z výkonu trestu odnětí svobody v trvání 4 let uloženého rozsudkem Okresního soudu v Liberci ze dne 19. 11. 2020, č. j. 3 T 194/2016-617. Podle § 89 odst. 1 trestního zákoníku byla současně odsouzenému stanovena zkušební doba v trvání 4 let.

2. Proti uvedenému usnesení podal v neprospěch odsouzeného včasnou stížnost státní zástupce. Uváděl, že nynější trest odnětí svobody byl odsouzenému uložen rozsudkem Okresního soudu v Liberci ze dne 19. 11. 2000 v Praze č. j. 3 T 194/2016-617 (respektive formálně správně ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem pobočky v Liberci ze dne 7. 4. 2021, č. j. 31 To 49/2021), jako trest souhrnný k předcházejícím trestům uložených ve věcech Okresního soudu v Liberci sp. zn. 5 T 226/2013 a sp. zn. 34 T 69/2012. V posledně citované věci došlo k podmíněnému propuštění odsouzeného z výkonu trestu odnětí svobody, a to usnesením Okresního soudu v Liberci ze dne 14. 11. 2013, sp. zn. 6 PP 109/2013, se stanovenou zkušební dobou ve výměře čtyř let. Odsouzený následně po uložení souhrnného trestu rozhodnutím sp. zn. 55 To 332/2014 vykonával trest odnětí svobody v období od 6. 3. 2015 do 31. 7. 2017, kdy trest vykonal. Aktuálně je tak rozhodováno o podmíněném propuštění ve vztahu k navýšení souhrnného trestu podle rozhodnutí sp. zn. 31 To 49/2021, tedy k nevykonanému rozsahu trestu ve výměře 12 měsíců. Dle státního zástupce soud při úvaze o délce zkušební doby nezohlednil skutečnost možného zápočtu části zkušební doby předchozího podmíněného propuštění podle rozhodnutí sp. zn. 6 PP 109/2013, kdy započítat by bylo možno nejméně dobu od 14. 11. 2013 do 16. 10. 2014, tedy dobu do okamžiku pravomocného zrušení původního trestu, z něhož byl odsouzený původně podmíněně propuštěn, neboť ve sledovaném období nebyly k osobě odsouzeného zjištěny žádné negativní poznatky. První negativní poznatky jsou k osobě odsouzeného vázány až do nezjištěné doby roku 2020, kdy se odsouzený dopustil závadového jednání, za něž byl nejprve postižen rozhodnutím správního orgánu, a následně pro nerespektování tohoto rozhodnutí odsouzen pro přečin dle § 337 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku rozsudkem Okresního soudu v Liberci ze dne 4. 5. 2021, sp. zn. 6 T 1/2021. Při úvaze o možnosti započtení vymezené části zkušební doby státní zástupce vychází ze závěrů rozsudku Nejvyššího soudu České republiky sp. zn. 2 Tzn 196/96, které připouští možnost započtení původní zkušební doby podmíněného propuštění při opětovném rozhodování o podmíněném propuštění z téhož trestu. Okresní soud měl proto předběžně zvažovat možnost zápočtu části zkušební doby předchozího podmíněného propuštění a neměl stanovit shodnou zkušební dobu v trvání čtyř let, jež byla odsouzenému uložena rozhodnutím sp. zn. 6 PP 109/2013, neboť nově stanovená zkušební doba by měla reflektovat okolnost, že odsouzený je podmíněně propuštěn z výkonu trestu za v souběhu spáchanou trestnou činnost vyšší společenské intenzity, než tomu bylo v případě prvotního podmíněného propuštění. Okresní soud měl proto odsouzenému uložit delší zkušební dobu, a to v trvání 6 let. Státní zástupce navrhoval, aby krajský soud napadené usnesení zrušil a následně sám rozhodl dle jeho návrhu o podmíněném propuštění odsouzeného

z výkonu trestu odnětí svobody z rozsudku Okresního soudu v Liberci ze dne 19. 11. 2020, č. j. 3 T 194/2016 ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem pobočky v Liberci ze dne 7. 4. 2021, sp. zn. 31 To 49/2021, a to za současného stanovení zkušební doby v trvání šesti let.

3. Krajský soud z podnětu včas a řádně podané stížnosti přezkoumal podle ust. § 147 odst. 1 tr. řádu správnost výroku napadeného usnesení, jakož i správnost řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k následujícím závěrům.

4. V posuzovaném případě krajský soud rozhoduje již podruhé, když prvotně ve věci rozhodoval usnesením č. j. 31 To 19/2022-70 ze dne 14. 1. 2022, jímž z podnětu podaných stížností odsouzeného i státního zástupce zrušil předchozí rozhodnutí okresního soudu č. j. 6 PP 111/2021-41, který v předchozím řízení v rozporu s ust. § 333 odst. 2 tr. řádu ve věci vůbec nevyslechl odsouzeného. V předmětném usnesení současně krajský soud okresnímu soudu uložil povinnost doplnit dokazování ve věci, dle důkazního návrhu státního zástupce, hodnocením odsouzeného z výkonu trestu odnětí svobody, k němuž byl ukládán souhrnný trest rozsudkem Okresního soudu v Liberci č. j. 3 T 194/2016-617 ze dne 19. 11. 2020.

5. V nyní projednávané věci je patrné, že okresní soud napravil vytčená pochybení, když ve veřejném zasedání dne 28. 4. 2022 odsouzeného vyslechl a doplnil dokazování listinnými důkazy, a to mj. i hodnoceními odsouzeného dle zpráv věznic. Ve vztahu k samotnému veřejnému zasedání přitom krajský soud žádné pochybení neshledal, toto bylo konáno za přítomnosti státního zástupce, odsouzeného i jeho obhájce, a to při dodržení zákonných lhůt pro jeho konání. Rovněž tak krajský soud nemá výhrady k rozsahu provedeného dokazování ani procesní řádnosti provedených důkazů.

6. Z obsahu podané stížnosti je zjevné, že státní zástupce nijak nebrojí proti správnosti závěrů okresního soudu, v jejichž rámci okresní soud shledal splnění podmínek pro vyhovení žádosti odsouzeného o podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody ve smyslu ust. § 88 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku a jeho polemika se týká výlučně otázky přiměřenosti stanovené zkušební doby. S ohledem na takto vymezený rozsah stížnosti proto s přihlédnutím k zásadě zákazu reformace in peius vyjádřené pro stížnostní řízení v ust. § 150 odst. 1 tr. řádu krajský soud ve vztahu k závěrům okresního soudu o splnění podmínek definovaných v ust. § 88 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku nemůže mít žádných výhrad, neboť při odlišném posouzení splnění těchto podmínek by žádosti odsouzeného vůbec nemohlo být vyhověno.

7. Pokud jde o vlastní polemiku státního zástupce, pak okresní soud nepochybil, pokud rozhodl o podmíněném propuštění odsouzeného z výkonu trestu odnětí svobody, který mu byl uložen rozsudkem Okresního soudu v Liberci ze dne 19. 11. 2020 č. j. 3 T 194/2016-617. Z obsahu předmětného spisu je totiž patrné, že pokud ve věci rozhodoval zdejší krajský soud o podaných odvoláních, pak tato odvolání byla usnesením ze dne 7. 4. 2021 čj. 31 To 49/2021-649 zamítnuta podle § 256 tr. řádu jako nedůvodná. Proto okresní soud správně ve výroku svého rozhodnutí citoval pouze vykonatelné rozhodnutí soudu prvního stupně.

8. Krajský soud rovněž nemá výhrad ke zkušební době, jejíž výměru stanovil okresní soud v trvání 4 let. Lze nepochybně přisvědčit státnímu zástupci v tom směru, že obžalovaný je nyní propouštěn z výkonu přísnějšího trestu odnětí svobody, než z něhož byl původně propuštěn Okresním soudem v Liberci ve věci sp. zn. 6 PP 109/2013 ze dne 14. 11. 2013 (viz záznam ad-7 opisu z rejstříku trestů, dále příp. jen ORT), což je dáno konečně zákonnou technikou ukládání souhrnného trestu (§ 43 odst. 2 tr. zákoníku). Uvedeným usnesením byl obžalovaný ovšem propuštěn jednak z výkonu trestu odnětí svobody z rozsudku Okresního soudu v Liberci č. j. 5 T 216/2009, který vykonával od 11. 10. 2011 a jenž vykonal dne 11. 4. 2013, a dále z výkonu trestu odnětí svobody v trvání 32 měsíců z rozsudku OS v Liberci ze dne 14. 6. 2013 sp. zn. 34 T 69/2012 (viz záznam ad-7 ORT), u něhož počátek výkonu trestu byl značen od 11. 4. 2013 a konec trestu 11. 12. 2015. Je tedy patrné, že odsouzený z trestu uloženého mu ve věci sp. zn.

34 T 69/2012 k datu podmíněného propuštění měl nevykonaný zbytek delší než dva roky. Trest z rozsudku sp. zn. 34 T 69/2012 byl posléze zrušen v rámci tříletého nepodmíněného souhrnného trestu odnětí svobody uloženého odsouzenému ve věci Okresního soudu v Liberci sp. zn. 5 T 226/2013 ze dne 11. 2. 2014 (viz záznam ad-8 ORT), přičemž tento tříletý souhrnný trest odsouzený vykonal dne 31. 7. 2017. Z obsahu hodnotících zpráv věznic, kterými i okresní soud provedl důkaz, i z dalších listinných důkazů je patrné, že výkon trestu odsouzeného byl řádný, odsouzený žil z hlediska trestněprávní odpovědnosti řádným životem až do doby spáchání přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání dle § 337 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, stran něhož byl uznán vinným a odsouzen k podmíněně odloženému trestu odnětí svobody rozsudkem Okresního soudu v Liberci z 4.5.2021 sp. zn. 6 T 1/2021 (skutek ze dne 15. 12. 2020). Je tedy patrné, že od spáchání trestné činnosti, za kterou byly odsouzenému ukládány souhrnné tresty (viz odsouzení ad 6-9 ORT), obžalovaný žil po značnou dobu, a to i mimo zkušební dobu podmíněného odsouzení, řádným životem. Za popsané situace, kdy nyní projednávána žádost odsouzeného o podmíněné propuštění se týká dovýkonu 12měsíčního zbytku souhrnného trestu uloženého odsouzenému rozsudkem OS v Liberci ze dne 19. 11. 2020 sp. zn. 3 T 194/2016 za trestnou činnost spáchanou v roce 2011, pak krajský soud stanovenou zkušební dobu v trvání 4 let shledává zcela přiměřenou, a to i při akceptaci názoru státního zástupce ohledně zápočtu již vykonané části zkušební doby dřívějšího podmíněného propuštění z výkonu trestu odnětí svobody.

9. S ohledem na shora uvedené skutečnosti tedy krajský soud shledal podanou stížnost státního zástupce nedůvodnou. Tato stížnost byla proto zamítnuta podle § 148 odst. 1 písm. c) tr. řádu.

Poučení:

Proti tomuto usnesení není žádný další řádný opravný prostředek přípustný.

Liberec 15. června 2022

Mgr. Denisa Šmídová
soudkyně